

бесарабската област, да не се правят спънки за събиране помощи от страна на Настоятелството.

Тий получава своето начало станалото отсетне чутовно Българско Настоятелство въ Одеса, което принесе неоценими услуги на народа ни, най вече въ областта на народното образование. Въ книжката на Н. Барсова „Тридцатилѣтне дѣятелности Одесскаго Болгарскаго Настоятелства“ (Одесса, 1895) се отбелязва, че благосклонното отнасяне на руското правителство къмъ учреждаването на настоятелството и бързото му утвърждение се дължало главно на обстоятелството, че българитѣ сж вземали деятелно и полезно участие въ тогавашната война, като образували за тая целъ и опълчение, което въ началото на войната участвувало въ военнитѣ операции.

Следъ свършъка на войната, именно въ края на 1856 г., Настоятелството намѣрило за добре да разшири рамкитѣ на своята дейность и да измѣни донѣкъде своя характеръ. На 1. ноемврий 1856 г. то се обърнало къмъ високопреосв. Инокентий съ молба, въ която, излагайки историята на своя произходъ, обосновавало необходимостта отъ основаването на едно дружество за подпомагане религиозно-правственото възпитание на българитѣ и мслило владиката да бжде попечитель на това дружество. Къмъ тая просба на одескитѣ българи билъ приложенъ и проектоуставъ на дружеството. Инокентий, който и до това време е билъ душа на Настоятелството и начинателъ на всичкитѣ му действия, охотно приелъ предлаганото му звание. Като представилъ напразеното му отъ българитѣ предложение на благоусмотрение на правителството, въ лицето на кн. В. И. Василчиковъ, помощникъ на военния министъръ, той, между другото, му писалъ: „Намирайки намѣрението на тия българи не противно на съобщеното ми отъ Ваше Сиятелство мнение на комитета на министритѣ, височайше одобрено, азъ съмъ съгласенъ да поема върху си, до колкото позволяватъ дѣлата на моето звание, ръководенето на бждещото Дружество“. При това владиката съобщава, че той е задържалъ за известно време у себе си проекто устава му, за да го разгледа и обсъди внимателно, понеже „той вече ще стане достояние на гласността“. Между другото имало се е предъ видъ да му се придаде по-обща целъ, т. е. да се разшири дейността на Дружеството върху всички българи, понеже опасность застрашавала изобщо Българската църква и православието.

Обаче изпратениятъ въ Петербургъ отъ Инокентия уставъ за утвърждение отъ правителството дълго време стоялъ неутвър-